

Hồi 14-15

Dã Tâm Tiêu Diệt Quần Hùng

Thù Xưa Chưa Trả, Hận Trùng Trùng Thêm

Lúc này, trên bức tường đối diện xuất hiện một lão nhân ước chừng bát tuần, toàn thân khoát một chiếc áo bào bằng gấm màu vàng, tóc trắng như cước, râu ba chòm dài xuống ngực, mày rậm mũi thẳng, miệng vuông. Đặc biệt là đôi mắt của lão già thật thâm hiểm, hoàn toàn không cân đối. Tia mắt hoang dại trông tàn nhẫn đến lạnh cả người như ẩn bên trong âm khí của tà ma yêu quỷ

(thiếu 1 đoạn)

- Thôi cũng được, lão phu sẽ thành toàn cho các người.

Nói đến đó lão trầm nét mặt. tiếp :

- Đến đây, lão phu sẽ đứng yên nhường người đánh ba chiêu, nếu như người làm lão phu xê dịch một bước chân xem như lão phải thua người, bằng ngược lại người chỉ phải đỡ lão phu một chiêu là xong.

Thiếu niên họ Lăng vừa rồi so chiêu với Đồng Thiên Kỳ, tuy là có thoái lui mấy bộ song chưa thụ thương, chứng tỏ nội công gã cũng vào loại thượng thừa. Nay lại thấy Cửu U Đảo chủ ra điều kiện như vậy, quần hùng đều sợ hãi bản lãnh của Đảo Chủ, từ đó càng thấy cơ hội sống của mình càng mong manh.

Lăng thiếu niên không phải là không biết bản lãnh của Đảo Chủ thuộc vào hạng xuất phàm nhập thánh, song vì thói sĩ diện hảo huyền trước mỹ nhân nên lỡ nói những lời kiêu hãnh bây giờ không lẽ nuốt lời ? Gã biến sắc mặt, song trấn tĩnh ngay, bước lên lạnh lùng nói :

- Cung kính không gì bằng tuân lệnh, vãn bối xin ra chiêu.

Đôi mày liễu của mỹ nhân kia chợt chau lại, nàng cất tiếng lạnh lạnh:

- Lăng huynh, huynh và Đảo Chủ thân thế khác nhau trời vực, sao có thể phạm thượng như vậy được ?

Ngôn từ nàng nghe thật khiêm cung song hàm ý thăm dò phản ứng. Nàng nói vừa xong, đôi mắt quét nhanh về phía Thiên Kỳ.

Lần đầu tiên người ta thấy trên nét mặt của Kim Lệnh công tử biểu hiện sự đổ kỵ. Có lẽ gã thấy rằng vị trí của gã họ Lăng trong lòng của cô gái cũng đáng kể

Trên khuôn mặt tái xanh của Thiên Kỳ cũng thoáng nét thất vọng, tuy chỉ chớp mắt song vẫn không giấu được ánh mắt sắc như dao của cô gái.

Gã họ Lăng sở dĩ đứng ra đương đầu chỉ vì lỡ lời, nay được cô gái mở đường, gã mừng rỡ vội nói:

- Sư muội nói rất đúng !

Kim Lệnh công tử không nhẫn được buột miệng cười lạnh :

- Huynh dài thông mẫn hơn người, lại không phải là lần đầu tiên đi lại trên giang hồ. Chẳng lẽ trước lúc nói chẳng nghĩ đến điều đó ?

Thiếu niên họ Lăng sa sầm nét mặt:

- Hãy calm mồm ! việc của thiếu gia không liên quan đến người.

Ánh mắt Kim Lệnh công tử lóe lên như điện :

- Ta đã lỡ xen vào, không hiểu người sẽ đối xử thế nào?

Gã họ Lăng suốt đời kiêu hãnh không biết trời cao đất rộng là gì. Nay bị Kim lệnh công tử khiêu khích, gã không chịu được vội quay sang Kim Lệnh công tử, gằn giọng :

- Bốn thiếu gia sẽ cho người biết hậu quả của những người thích xen vào công việc của bốn thiếu gia.

Vừa nói gã vừa từng bước lạnh lùng bước sang phía Kim Lệnh công tử.

Mỹ nhân đôi mày liễu cau lại, lên giọng :

- Lăng huynh, đêm nay chúng ta đến chỉ vì khiêu khích nhau sao ?

Họ Lăng vội vàng dừng bước, quay lại :

- Sư muội ! ngu huynh thật không thể nhẫn được.

Nói thì nói vậy, song gã ngoan ngoãn quay lại chỗ cũ, Cửu U Đảo Chủ cũng mong muốn cho hai bên giao chiến, nên nãy giờ im lặng, đến bây giờ mới lên tiếng

- Tiểu tử ! người tạm thời thoát qua một tai kiếp song không thể thoát qua cả đêm nay.

Thiếu nữ vẫn thản nhiên cười nói :

- Đảo Chủ đã quyết định hạ thủ đối với bọn văn bối rồi ư ?

Đảo Chủ lạnh lùng :

- Theo người nghĩ thì sao ?

Thiếu nữ lại cười :

- Văn bối cho rằng Đảo Chủ sẽ không ra tay. Vì rằng nếu chỉ vì hai mạng người mà khiến cho Vạn Thánh đảo và Phi Hà Đảo liên thủ chống lại Cửu U Đảo thì thật không đáng tí nào.

Cửu U Đảo Chủ lại cười lớn :

- Ha... ha... con nha đầu, lời người nói không sai, lão phu chính thật không muốn hai đảo kia liên thủ chống lại mình, thế nên ba đại bá chủ ở trên biển vẫn bình an. Thế nhưng hôm nay thì mọi việc lại khác !

Thiếu nữ vẫn cứ cười tươi :

- Đảo Chủ đã có một hậu thuẫn nào đó chẳng ?

Cửu U Đảo Chủ cười lạnh lẽo :

- Cửu u Đảo từ xưa nay không bao giờ dựa vào lực bên ngoài, cũng không dùng lực bên ngoài, vì vậy không có hậu thuẫn nào cả. Lão phu chỉ nói rằng, các người đến đây đã quá xa nhà !

Thiếu nữ nghe song, mắt xanh chợt chuyển động một thoáng rồi cười nói :

- Tôi hiểu thâm ý của Đảo Chủ. Nếu như trong đêm nay Đảo Chủ hoàn toàn diệt khẩu, người trên hai đảo kia không thể nào biết chúng tôi đã chết trong tay của Đảo Chủ, đúng không ?

Thâm ý của Cửu U Đảo Chủ bị thiếu nữ kia bóc trần, lại nhìn thấy cô ta không tỏ vẻ gì sợ hãi nên Đảo Chủ cũng có ý đề phòng. Trầm tư giây lát, lão cười

- Nếu lão phu có ý làm như vậy các người có thể đối phó được chẳng ?

- Tiện nữ đã sớm nghĩ đến điều này, không ngại gì một mình lên Mai Đảo. Những người khác, Đảo Chủ có đoán ra họ đang ở đâu không ?

- Ta thật không rảnh để đoán già đoán non.

Thiếu nữ vẫn bình thản :

- À tôi lại quên mất những thủ hạ của Đảo Chủ suốt đời không thể thấy mặt trời, bây giờ lại vào canh tư rồi, chắc Đảo Chủ trong lòng khẩn trương lắm phải không ?

- Con nha đầu ? người cho rằng lão phu không dám động thủ ?

Thiếu nữ không dám chọc giận lão quái đó, nàng cười lên tươi tỉnh, rồi ngửa mặt lên không hú lên một tiếng dài nghe rất vui tai. Từ xa, sau những hàng cây chợt vọng lại một tiếng hú tương tự

Nhìn khuôn mặt Cửu U Đảo Chủ đã thoáng biến đổi, thiếu nữ nhoẻn miệng cười :

- Đảo Chủ có thể biết rằng người của tôi đang ở chỗ nào chẳng ?

- Hắn có thể trở về để báo tin ?

- Vâng, hẳn có trách nhiệm báo cáo về sự an toàn của văn bối.

Đảo Chủ lạnh lùng song tia mắt giết người của lão hình như không còn :

- Nói vậy, lên đảo lần này các người đã chuẩn bị đối phó với ta ?

Khuôn mặt tươi vui của thiếu nữ chợt trầm lại, nàng suy tư một lúc rồi nói:

- Nếu như nói rằng đến để đối phó với Đảo Chủ thì văn bối đâu đủ tư cách.

Cửu U đảo Chủ hỏi dồn :

- Vậy thì các người đi du ngoạn ở đây sao ?

- Đảo Chủ nói chỉ đúng một phần.

- Còn phần kia ?

- Văn bối không thể phụng cáo.

Ánh mắt Đảo Chủ trở nên hung hãn như sắp động thủ, song như nghĩ ra một điều gì lão kiềm lại, cất giọng cười âm trầm:

- Bất luận phần còn lại là gì, các người đã không phải vì đối phó với lão phu mà đến, lão phu không thể có thái độ gây khó dễ đối với các người mà làm thương tổn đến hòa khí giữa ba đảo. chúng ta mỗi người cứ làm việc riêng của mình.

Thiếu nữ chớp mắt :

- Việc của Đảo Chủ hẳn là việc đại sự ?

- Lão phu không có nhiệm vụ phải nói cho các người biết.

Nói đoạn lão quay lại phía quần hùng, tiếp :

- Các người như có ý định phá vòng vây, thì bây giờ chính là thời điểm thuận lợi

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau song không ai dám động vọng. Cửu U Đảo Chủ nhìn thấy hiện trạng như vậy đắc ý cười nói :

- Các vị chưa quyết hẳn là có ý quy thuận bốn đảo ?

Quần hùng nghe xong ai nấy đều biến sắc, có năm sáu người nhấc chân định đi song lát vội rút về. Cửu U Đảo Chủ lại cất tiếng cười đe dọa :

- Cửu U Đảo xưa nay tuyển người cực nghiêm, không thu nhận những kẻ bất tài bây giờ, lão phu sẽ tuyên bố danh sách của những người đủ tư cách gia nhập Cửu U Đảo. Những người không được lão phu đọc đến. Hà.. hà... hãy xem lại vận khí của các người như thế nào ?

Vừa nói xong, lão ta trịnh trọng tuyên bố:

- Người thứ nhất : Đồng Thiên Kỳ, bốn đảo sắp xếp cho người làm phó viện chủ của Trung Việt. Nếu lập được công sẽ tăng tiếp, người nghĩ thế nào ?

Thiên Kỳ từ từ quay lại, ánh mắt sáng như điện của chàng quét lên trên gương mặt già nua song tàn độc của lão

Đảo Chủ, lãnh đạm nói :

- Đó có phải là một địa vị mà hằng vạn người tranh giành ?

Cửu U Đảo Chủ nhất thời chưa đoán ra ý của Thiên Kỳ, nên nghiêm trang nói

- Bốn đảo có ba viện song song hành sự. Ngoài lão phu ra, địa vị của người chỉ đứng sau viện chủ.

Thiên Kỳ cười lên một tràng lạnh lẽo :

- Trước khi mũi kiếm tầm thù của Đồng mỗ chưa chỉ đến Cửu U Đảo. Đồng mỗ có lời khuyên rằng đừng ai tìm đến Đồng mỗ!

Khuôn mặt lão già trầm lai, gằn giọng :

- Vậy là người không chấp nhận ?

- Tôn giá lực lượng như trời như biển kia, lẽ ra không sợ Đồng mỗ từ chối mới phải.

Đảo Chủ căm phẫn :

- Lần sau cái ta cần không phải là người mà là mạng sống của người.

Thiên Kỳ cũng lạnh lùng :

- Cánh tay của "Huyết Kiếp" tính từ đêm nay sẽ vươn tới Cửu U Đảo của các hạ

Cửu U Đảo Chủ chỉ hừ lạnh một tiếng rồi cao giọng tuyên bố tiếp :

- Quá Nam Bình có công dâng cửu đỉnh cho bốn đảo, cho người chúc tuần sát. Người có măn ý không ?

Quá Nam Bình không giấu được vẻ thất vọng song lão bây giờ và Nhật Nguyệt Bang đã thành cừu địch, không còn đường thoái lui, lão ta cố làm vẻ tươi cười :

- Đa tạ hồng ân của Đảo chủ !

Đảo Chủ lại tiếp tục tuyên bố :

- Giả Thiên Bằng Đơn Hành Tín và ba vị Thiếu Lâm cao tăng sẽ được liệt vào tứ đại hộ pháp, các người có măn nguyện?

Đơn Hành Tín tỏ ra lạnh nhạt :

- Lão phu đa tạ Đảo Chủ, thế nhưng...

Cửu U Đảo Chủ không đợi Đơn Hành Tín dứt câu, vội khua tay :

- Không cần phải tạ ơn, tiếp theo Kim Lệnh công tử người sẽ theo lão phu lên đảo Cửu U.

Kim Lệnh công tử nghe vậy biến sắc, lắp bắp :

- Đảo Chủ ! Nhật Nguyệt Bang...

- Lão phu biết rất rõ giữa người và Nguyệt Hoa phu nhân có một mối quan hệ không phải tầm thường. Ta cũng hiểu địa vị của người trong Nhật Nguyệt Bang. Đây cũng chính là lý do tại sao lão phu muốn người cùng lên Cửu U Đảo với lão phu.

Kim lệnh công tử thăm sợ hãi sự am hiểu của lão ta đối với Nhật Nguyệt Bang. Sợ rằng lão sẽ nói thêm những chuyện khó nghe khác, vội vàng hỏi :

- Không biết Đảo Chủ sẽ xếp tại hạ vào chức vụ gì ?

- Ta không chuẩn bị một chức vụ nào cho người cả.

Kim Lệnh công tử biến sắc :

- Vậy là tại hạ bị cầm tù ở Cửu U đảo ? ?

- Nếu nói là con tin thì cũng không sai mấy.

Nói xong lão ta trầm giọng xuống:

- Những nhân vật bốn đảo muốn thu dụng đã tuyên bố xong danh sách. Những người còn lại bốn đảo không dùng song cũng không dễ dàng phóng thích. Nếu vị nào đột phá vòng vây, chạy đến được bờ biển xem như tính mạng các vị đã được bảo toàn, bằng ngược lại, các vị chỉ nên trách bản lãnh của mình còn quá kém.

Mọi người nghe xong đều biến sắc, lòng tham sanh úy tư đã khiến họ chuẩn bị liều mình tìm đường sống. Đơn Hành Tín nhìn sang ba cao tăng Thiếu Lâm hỏi :

- Ý ba vị thế nào ?

Cả ba vị đồng thanh :

- Đột vây !

Đơn Hành Tín nhìn quanh một lượt thấp giọng :

- Bất giác trước hết phải bắt tướng ! Lão phu cho rằng đánh phía Bắc trước là thượng sách.

Thiếu Lâm tam tăng nhất loạt gật đầu. Đơn Hành Tín quay lại phía Kim Lệnh công tử, hỏi nhỏ :

- Ý Kim Lệnh công tử người thế nào?

- Theo Đơn huynh thì sao ?

- Đột vây

Kim Lệnh công tử gật mạnh đầu :

- Bốn công tử xin trợ một tay !

Đơn Hành Tín quay lại Cửu U Đảo chủ nói nghiêm trang :

- Đảo Chủ đã bức chúng tôi đến chỗ liều mạng !

Đảo chủ cười lớn tỏ vẻ khinh miệt :

- Ha... ha... Đơn Hành Tín, người nên hiểu rằng, các người và Đồng Thiên Kỳ khác nhau về mọi mặt, song lão phu cũng đã chuẩn bị cho những chức vụ rất tốt. Nếu các người không phục, thôi cũng được, lão phu sẽ cho các người khẩu phục tâm phục ! Lên đi !

Những người chưa được Đảo Chủ gọi đến tên đã sớm xác định lập trường là liều mạng, bây giờ lại biết cả Đơn Hành Tín, Thiếu lâm tam tăng, Kim Lệnh công tử đều cùng lập trường đột vây, lòng được động viên thêm nhiều, nên vừa nghe Đảo Chủ nói dứt, họ đồng thanh hô lên :

- Chúng ta lên đi !

- Quyết phá vòng vây ? !

Đơn Hành Tín nhìn sang Thiếu Lâm tam tăng một cái rồi đột nhiên quát lớn :

- Tất cả xông lên !

Thanh âm vừa dứt thì lão như một con chim ưng lao người tiên phong vào hướng bắc.

Theo ngay sau lưng của Đơn hành Tín là Thiếu Lâm tam tăng, rồi tiếp theo đó là quần hùng đang chủ tâm liều mạng. Khí thế như vạn mã đang xông trận vậy

Kim Lệnh công tử và hai lão tùy tùng đi sau cùng.

Liếc nhìn quần hùng xông trận Đồng Thiên Kỳ quay lại Thiên La Kiếm từ từ bước đến.

Thiếu nữ cũng nhìn vào quần hùng đang xông pha, song lại lắc đầu thở dài thầm nghĩ :

- Vô ích ! Các người đi tìm cái chết, nếu ở đây động thủ thì vẫn hay hơn !

Thiếu niên họ Lăng chợt hỏi :

- Sư muội ! theo muội thì ai có thể động thủ ở đây ?

- Đồng Thiên Kỳ !

Gã họ Lăng lại buột miệng nhắc lại tên của Thiên Kỳ, hình như gã cảm thấy chua chát khi mỹ nhân đánh giá quá cao Thiên Kỳ, rồi gã lại cố ý nói lớn :

- Thiên Kỳ thì có bản lĩnh gì ghê gớm, chẳng lẽ võ công hắn có thể cao hơn muội sao ?

Hắn cho rằng với câu mình trên sẽ đánh được vào lòng hiếu thắng của sư muội, để nàng không còn đề cao Thiên Kỳ nữa. Thế nhưng giai nhân lại lắc đầu :

- Võ công muội không thể nào sánh được với người này. Huyết Kiếm Thủ Vân Không lão nhân gia trước đây sáu năm đã từng nói rằng, sau sáu năm nữa sẽ có một Huyết Kiếp Thủ mới xuất hiện mà võ công còn cao hơn lão nhân gia, muội đoán chắc hẳn là người này !

Lăng thiếu niên buột miệng phủ nhận :

- Sáu năm trước Vân Không lão nhân gia cũng đã đến Phi Hà Đảo, người có nói Huyết Kiếm Thủ mới trên huyệt Mi tâm cũng có nốt ruồi son, gã này không thấy có ?

Thiếu nữ thoáng giật mình, gật đầu

- Đúng vậy, chàng ta không có, nếu có thì không còn gì bàn cãi nữa !

Thiếu niên họ Lăng lắc đầu :

- Đúng ! song đáng tiếc là hẳn không có..

Thiếu nữ không nói ra, song nàng thầm nghĩ :

- Anh hùng tự cổ vẫn thường gặp cảnh ngộ đau lòng. chàng không phải là Tiểu Đồng mà Vân Không đã nói sao ?

Phía bên kia, Cửu U Đảo Chủ đang khinh miệt nhìn đám quần hùng hùng hổ quay lại như sóng vỡ bờ, trong ánh mắt lão lóe lên tia giết người khủng khiếp, chớp mắt quần hùng đã đến nơi. Đơn Hành Tín và Thiếu Lâm tam tăng cùng quát lên một tiếng, phi thân hướng về phía Cửu U Đảo Chủ, quần hùng cũng thừa thế xông lên, Kim Lệnh công tử thì lại đi sau cùng. Tám chưởng của bốn tay cao thủ cùng vận toàn lực tập trung đánh một đòn trí mạng vào Đảo Chủ để tìm đường thoát thân. Phương pháp thoát thân của họ thực là sáng suốt song không ngờ Đảo thủ đã tiên liệu về điều này. lão ta cười một tràng dài rồi như một bóng quỷ u linh, thân hình lão tung lên không trung hơn bốn trượng thoát khỏi tầm chưởng phong.

Bọn Đơn Hành Tín vô cùng đắc ý không suy nghĩ gì thêm vội vọt người bay qua bức tường trước mặt. Bốn người vừa vọt tung người, bỗng từ ngoài bức tường vang lên bốn tiếng rú ma quái, và bốn bóng quái nhân mình phát lân tinh đã xuất hiện phía bức tường cản đường rút chạy của quần hùng. Đào Chủ lúc này cũng vừa rơi xuống phía sau lưng quần hùng, lão cười lên tàn khốc :

- Những kẻ ta muốn bắt đã tự động chui vào lưới, hãy xem đây !

Nói đoạn lão vung song chưởng quét về phía quần hùng, chưởng phong không mang một tiếng động nào, nên tới bên lưng mà quần hùng vẫn chưa phát hiện, ánh chưởng của lão phát ra ánh xanh lục trông đến rợn người, chưởng phong đi đến đâu là những tiếng kêu thét lên hãi hùng rồi những bóng người lại ngã xuống, chớp mắt đã có đến mười mấy người tử nạn. Những người phía trước nghe những tiếng thét hãi hùng

sau lưng, không dám chậm trễ vội lao về phía bức tường để thoát thân, song bốn quái nhân đã xuất chưởng tấn công. Võ công của quần hùng so với bốn tên quái nhân kiệt hầy còn kém xa, lại nghe liên tục những tiếng rú thê thảm và bóng người lại liên tục ngã xuống. Hiện trường cứ như vậy, những tiếng thét từ phía trước và phía sau cứ liên tục vang lên, những bóng người nối tiếp nhau ngã xuống, những tử thi chồng chất cách bức tường chừng ba trượng trông thật là một cảnh tượng kinh hoàng!

Kim Lệnh công tử vì khôn ngoan tụt ra phía sau lưng Đảo Chủ nên tánh mạng còn bảo toàn, gã khấp khởi mừng thầm.

“May mà ta không liều mạng như họ”

Lúc này, Đồng Thiên kỳ đang tiến đến trước mặt Thiên La Kiếm cách chừng năm thước. Hình như cảnh tượng tàn khốc trước mắt khiến lão Quá Nam Bình lạc thần, không thấy ánh mắt như lửa đang nhìn vào mặt lão.

Sau khi lớp người cuối cùng vừa ngã xuống, Cửu U Đảo chủ từ từ quay lại lạnh lùng nhìn vào mặt Kim Lệnh công tử rành rọt :

- Người cũng có thể thử vận mệnh của mình.

Kim Lệnh công tử chớp mắt, thầm nghĩ :

“Thức thời mới là tuấn kiệt, không nên dẫm lại vết xe đổ của quần hùng. đối chưởng với lão thì cục diện có lẽ cũng ...”

(thiếu 1 đoạn)

như thế này.

- Nhưng Cửu u Đảo chủ xuất chưởng đột ngột nên không vận hết công lực. Hơn nữa, năm xưa Vân Không có nói rằng, Huyết Kiếm Thủ mới hơn hẳn lão nhân gia cả võ công và nội lực mà người này...

Ngũ Xảo Vân hình như trong lòng có sẵn mối bất bình vì tính tình hay đổ kị của gã nên xen vào :

- Đồng Thiên Kỳ đang bị nội thương nặng không biết Lăng công tử nhìn vậy có biết không ?

Thiếu niên phản công :

- Nếu võ công cao hơn cả Vân Không thì làm sao có thể nội thương được ?

Ngũ Xảo Vân sát ván :

- Điều này chứng tỏ chàng trai chỉ sống cho trượng nghĩa, không đề phòng bọn tiểu nhân ám toán !

Vì muốn đả kích Đồng Thiên Kỳ, quên cả sự đắc tội với Ngũ Xảo Vân, họ Lăng tiếp

- Trong võ lâm mọi người đều như Thiên Kỳ chỉ là một kẻ khát máu

- Ai nói ?

Thiếu nữ lúc này đột nhiên mở lời :

- Hai người cứ tranh luận song không ai có chứng nào cả thì tranh luận đến bao giờ mới ngã ngũ?

Lúc này tát cả bụi đất đã tan hết, Cửu U Đảo Chủ trên khuôn mặt lộ nét ngạc nhiên đến cùng cực. Thiên Kỳ nhìn lão nét mặt vẫn lạnh lùng :

- Thân thủ của tôn giá quả là đáng sợ

Cửu U Đảo Chủ đã không còn nét cuồng ngạo như trước nữa, trầm giọng :

- Thiên kỳ, nội lực của ngươi quả ngoài sự dự liệu của lão phu, lão phu thay đổi ý định trước đây. Nếu bây giờ ngươi gia nhập Cửu U Đảo lão phu chia nửa cho ngươi ?

- Giả sử Đồng mỗ từ chối ?

- Thiên Kỳ ! ngươi đã mang trọng thương, ngươi không thể không đồng ý !

Thiên La Kiếm nghe hai người nói chuyện, lão lạnh toát người, vì chỉ cần Thiên Kỳ gật đầu, mạng sống của lão cầm như nằm gọn trong tay chàng. Song Thiên Kỳ vẫn giữ thái độ lạnh. nhạt :

- Nếu tại hạ không bị nội thương e rằng giờ phút này tôn giá phải lo kế thoát thân.

Cửu U Đảo cười vang :

- Không đến nỗi như vậy, song có lẽ lão phu cũng hao binh tổn tướng không ít, thế nhưng tình huống hôm nay không như vậy

- Nếu tôn giá cho rằng hôm nay là hội tốt thì ra tay đi !

Cửu U Đảo Chủ biến sắc mặt chợt lão ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Thiên Kỳ ! vậy là ngươi quyết định chọn cái chết ?

Thiên Kỳ Lạnh lùng đến tàn khốc :

- Ta đã nói rồi, cái tay của Huyết Kiếp từ bây giờ đã vươn đến Cửu U Đảo

- Nói vậy, đêm nay lão phu không trừ ừ kẻ ngươi thì không xong ?

Cửu u Đảo Chủ vừa nói xong, bỗng trên không trung vang lên ba tiếng kêu thật rung rợn. Sắc mặt lão ta chợt thay đổi ra dáng chân chừ. Thiếu nữ nhìn lên sắc trời, rồi tự nói :

- Canh bốn đã hết, đây chính là lúc bọn cô hồn ma quỷ này phải về sào huyết Cữu U đảo chủ suy nghĩ một lúc rồi nói lớn :

- Tất cả hãy lui về đảo. Bốn đại hiệp thì hãy chờ bốn đảo chủ trên chiếc thuyền nơi bờ biển !

Quá Nam Bình chợt hoảng loạn :

- Đảo chủ ! Còn thuộc hạ...

- Người bây giờ là người của Cữu U đảo, hãy theo họ mà về ?

Thiên La kiểm cả mừng vội khom người bái tạ, rồi hướng ra ngoài tính lao đi

- Dừng lại !

Cùng với tiếng quát, là một bóng người như điện xẹt, lao đến cản đường Quá Nam Bình. Thiên La Kiểm từ lúc chứng kiến võ công của đối phương, không còn lòng dạ nào để khiêu khích nữa, lão liền vận hết công lực để khí vọt đi. Khi Đồng Thiên Kỳ vừa vọt người lên thì Cữu U Đảo Chủ ở bên dưới cũng quát lên một tiếng xuất song chưởng, nhằm vào huyết đơn điền và dũng tuyến của Thiên Kỳ đánh tới, Thiên Kỳ đang tập trung hết sức lực và tâm trí vào Thiên La Kiểm, sự ra tay đột ngột của Đảo chủ cộng với nội thương trầm trọng của mình chàng chỉ kịp uốn mình trên không lộn ngược người, xoay hai tay vung song chưởng đối phó với chưởng phong đang ở dưới đánh lên. Lại thêm một tiếng "ầm" khủng khiếp, Thiên Kỳ bị hất lộn lên không bay ra xa ngoài hai trượng, rơi xuống đất chàng còn loạng choạng thối lui hai bước nữa, trên khóe miệng chàng trào ra một dòng máu tươi trông thật đáng sợ. Cữu U Đảo Chủ cũng hơi thối lui chừng một bước, hai vai lão chỉ nhún nhẹ, thân hình lập tức phi tới trước mặt Thiên Kỳ chừng năm thước.

Thiếu niên họ Lăng trên khuôn mặt hiện nét hài lòng, còn đôi mày thiếu nữ thì chau lại tỏ vẻ lo lắng vô cùng. Quá Nam Bình lúc này đã vượt qua bức tường thoát thân, bốn quái nhân cũng không còn thấy ở đó nữa. Trên mi tâm huyết của Thiên Kỳ lúc này chợt biểu hiện lộ lộ một nốt ruồi son đỏ thắm như muốn nở máu tươi.

Đôi mắt mỹ nhân sáng rực lên, nàng nói như reo lên :

- Nốt son ! Chính là chàng !

Trong lòng của thiếu niên họ Lăng chợt chấn động, song khuôn mặt gã bỗng thoáng vẻ tươi cười ngay sau đó, rồi buột miệng :

- Hấn không thoát khỏi tay của Cữu U Đảo chủ. Thiếu nữ chau mày :

- Lăng huynh ! Hình như anh rất muốn chàng trai phải chết trong tay đảo chủ ?

Họ Lăng lúc vô ý để lộ tâm sự của mình, nên cảm thấy thẹn, khuôn mặt giờ ửng hồng lên vội vàng phủ nhận :

- Đâu có ! Huynh đâu có muốn vậy !

Ngũ Xảo Vân cười lạnh xen vào :

- Người khác không phải toàn ngọc cả

- Tôi cũng rất lo lắng cho hấn !

Thiếu nữ chợt động lòng ;

- Lăng huynh nói thật chứ ?

Họ Lăng vội vàng :

- Nếu huynh không thật lòng thì trời tru đất diệt.

Vừa nói xong gã lại cảm thấy vô cùng hối hận. Thiếu nữ cười thật tươi.

- Vậy là Xảo Vân sai rồi, hiểu nhầm về hảo ý của Lăng huynh, nếu thật sự huynh lo cho chàng trai thì tiểu muội có một cách giúp cho chàng ta vượt qua nỗi hiểm nghèo đêm nay.

Gã họ Lăng đã lỡ nói ra, khó có thể nuốt lời với mỹ nhân nên vờ sốt sắng :

- Tiểu muội có cách gì giúp hấn vậy ?

Thiếu nữ cười thầm trong bụng, thầm nghĩ :

- Người của Phi Hà Đảo các người ai cũng lắm mưu nhiều kế. Nếu không sớm biết như vậy chắc ta cũng bị người qua mặt !

Nghĩ vậy song nàng vẫn cứ tươi cười:

- Đến lúc đó sẽ nói cho huynh hay !

Giữa lúc hai người nói chuyện thì bên kia Đảo chủ và Thiên Kỳ vẫn tiếp tục giao đấu. Hai bóng người khi nhanh khi chậm, chập chờn giữa bụi đất tung mịt mù trời. Chưởng phong quyền ảnh quét ra ngoài chu vi đến bốn trượng rộng. Bỗng nhiên Cửu U Đảo Chủ quát

- Hãy đỡ chưởng này của lão phu !

"Ầm" một tiếng kinh hoàng, hai bóng người phân ra xa. Thiên Kỳ loạng choạng lui ra sau bảy tám thước, khuôn mặt chàng càng trắng xanh hơn Cửu U Đảo Chủ cũng thối lui chừng năm thước, trên mặt lộ vẻ đắc ý vô cùng. Lão ta cười lạnh:

- Thiên Kỳ phần thắng chắc hẳn sẽ thuộc về lão phu

Thiên Kỳ hít một hồi dài đè nén chân khí đang chạy ngược lên, giọng chàng vẫn lạnh lùng không đổi :

- Mỗi khi tại hạ chưa nằm xuống thì đừng bao giờ khẳng định như vậy !

- Vậy người cần lão phu chứng minh cho thật minh bạch chắc ?

- Chắc chắn giữa chúng ta sẽ có người nằm lại vĩnh viễn ở đây, song khi chưa thấy đối phương nằm xuống thì không thể nói thắng phụ thuộc về ai !

Cửu U Đảo Chủ chuyển nhanh đôi mắt:

- Lão phu cảm thấy lời nói của người không còn cứng rắn như trước nữa.
- Đừng phí thời gian ! Không có lợi cho tôn giá đâu !

Cửu U Đảo Chủ bước lên hai bước

- Lời người thật hữu lý, tiếp chiêu !

Dứt lời, như một cánh chim cắt lao ta lao đến với tốc độ kinh hoàng, hai bóng người lại khi phân khi hợp những tiếng nổ kinh khủng cứ liên tục, không ai thấy họ xuất chiêu như thế nào. song nếu là cao thủ thượng thặng có thể thấy rằng thân pháp của Thiên Kỳ càng lúc càng chậm đi, bỗng nghe Cửu U đảo chủ quát lên :

- Nằm xuống !

Cùng với tiếng quát, một âm thanh vang lên như tiếng xé lụa, hai bóng người vừa hợp lại phản ra ngay. Người ta thấy trên vai áo bên trái của Thiên Kỳ rách một đường chừng năm sáu phân và lập tức máu trào ra như suối, ướt hết cả tay áo chàng.

Cửu U Đảo Chủ hơi giật mình:

- Thật là ngoài dự liệu của lão phu người vẫn chưa nằm xuống !

Nói vậy lập tức như một cánh chim ưng lao tới Thiên Kỳ với tốc độ vũ bão. Đôi mày kiếm của Thiên Kỳ lập tức chau lại, ánh mắt chàng quát vào mặt đảo chủ trông thật ghê người, song chưa xuất chiêu ngay.

Thấy tình trạng như vậy, sắc mặt thiếu nữ chợt biến, vội vã tung mình tới. Song lúc này, thế công của đảo chủ chỉ còn cách Thiên Kỳ chừng hai thước, tưởng như không còn cách nào cứu vãn được.. Bỗng Thiên Kỳ quát lên :

- Tôn giá nằm xuống !

Một tiếng "bách" khô khốc vang lên, Cửu U Đảo Chủ thoái vệt người lui chừng hai trượng, trên ngực bên trái không biết bằng cách nào lại hằn một vết thương sâu, máu chảy tuôn như có vòi. Thương thế e còn nặng hơn cả Thiên Kỳ.

Thiên Kỳ có lẽ do dùng sức quá độ nên trên khóe miệng chàng trào ra một dòng máu tươi trông thật ghê người. Đảo chủ ngược đôi mắt kinh sợ nhìn Thiên Kỳ nhưng chỉ trong giây lát lão như nghĩ ra điều gì, chợt ngửa lên trời cười cuồng ngạo :

- Thiên kỳ ! Lão phu đoán không lầm thì người đã vận toàn lực cuối cùng ?

Lão vừa nói xong, một nụ cười trong trẻo vang lên :

- Đảo chủ cũng đã lâm trọng thương rồi !

Lão ta giật mình quay lại phía thiếu nữ:

- Ta bị thương nhẹ thế này thì chẳng sao !

- Một người võ công trù thiên hạ như đảo chủ mà cũng mang trọng thương thì cũng lạ.

- Nếu người biết rằng ta chỉ bị thương nhẹ dưới chiêu lực Tiềm Long thì chắc còn lạ hơn.

Gã họ Lăng sốt ruột vì Đảo Chủ không chịu tiếp một chiêu nữa để đưa Thiên Kỳ về địa phủ, bèn tìm cách khích lão :

- Đảo chủ không chết dưới Tiềm Long chiêu cũng khiến cho người khác kinh dị !

Cửu U Đảo Chủ lúc này cảm thấy đôi nam nữ kia cũng có vẻ đáng sợ. Thật. tình lão cũng biết họ không phải đối thủ của lão. song lão không dám chắc là vừa rồi Thiên Kỳ cố phải đã thu hết tàn lực để đánh lão hay chưa, hơn nữa các thủ hạ của lão bây giờ đã về đảo hết rồi. Nếu cả hai người liên thủ ? kết quả cũng thật khó lường, lão quyết định tạm lùi một bước trước đã Nghĩ vậy lão cười lớn nói :

- Ta chỉ muốn giáo huấn một tý cho bọn hậu sinh không biết tôn trọng các bậc tôn trưởng, còn như muốn giết hấn, ta đâu phải đợi đến bây giờ. Lần sau gặp lại lão phụ các người hãy coi chừng.

Nói xong không đợi mọi người phản ứng thế nào, lão nhún người nhảy ra ngoài ba trượng, rồi tung mình lên không như một cánh diều hâu khổng lồ qua khỏi thành viện mất dạng.

Đúng như lời đảo chủ nói, lúc này Thiên Kỳ đã đánh đòn trí mạng, dùng hết sức bình sinh. Lão ta đi rồi, tâm lý chàng mới hết căng, khí huyết lúc này lại trào lên loạn xạ, Chàng phải hít một hơi dài đè nén, rồi lạnh lùng nhìn lên khuôn mặt của ba người còn lại, chẳng nói chẳng rằng xoay người đi ra phía cửa viện.

Lăng thiếu niên có vẻ phần hận cười nhạt nói:

- Các hạ muốn đi sao ?

Thiên Kỳ dừng bước, xoay mình lại ôn tồn :

- Chẳng lẽ- huynh đài muốn lưu giữ ta lại ?

Thiếu niên họ Lăng giọng tàn khốc :

- Bốn thiếu gia quả có ý đó ?

Thiếu nữ thoáng lo ngại, xen vào :

- Lăng huynh ! Hãy để cho chàng ta đi !

- Sư muội...

Thiếu nữ cất lời :

- Mỗi người đều có chí riêng của mình, làm sao có thể ép nhau được. huynh thấy đúng vậy chứ ?

Với triết lý trong câu nói, thiếu nữ đã rất khéo biến ác ý của Lăng thiếu niên thành hảo ý lưu khách. Thiên Kỳ nghe câu nói của thiếu nữ thì lửa giận đang bùng bùng cùng phải tắt ngấm. chàng nhìn họ lạnh lùng một lần nữa rồi xoay mình bước đi

Thiếu nữ mìn theo chàng trai như chợt động lòng trắc ẩn, thở dài thầm nhủ

- Một chàng trai quá sắt đá !

Bước ra khỏi viện, chàng trai Huyết Kiếp nhắm thẳng hướng bờ biển đi đến. chừng được hơn năm mươi trượng đến bên dưới một tàn cây to, chàng không còn đủ sức chịu đựng nữa bèn ngồi xuống vận khí điều tức để dưỡng thương. Chàng chợt ngược nhìn bầu trời đêm u ám qua tàn cây rậm rồi thở dài như tự đáy lòng đang động một mối trắc ẩn. Đôi mắt chàng từ từ nhắm lại...

Màn đêm u tối trong trong rì rầm của sóng cả đơn điệu song thật nhịp nhàng, chợt từ từ tan biến. Phương đông đã hừng lên ánh dương quang xua đi màn đêm đang ngự trị muôn loại. Mọi vật như bừng tỉnh dậy sau một đêm dài yên ngủ.

Ánh dương quang xuyên qua tầng kẽ lá đến vuốt ve trên khuôn mặt của Thiên Kỳ lúc này hãy còn tái xanh như xác ướp.

Từ ngoài bức tường của viện lúc này có ba bóng người xuất hiện, và trong ánh nắng ban mai trong lành, người ta dễ dàng nhận ra họ là bọn người của giai nhân tuyệt sắc trên. Thiếu nữ phóng mắt nhìn quanh một vòng, rồi như phát hiện ra điều gì, nàng phi người thẳng về phía Thiên Kỳ đang tĩnh tọa. Trên khuôn mặt của gã họ Lăng hình như cũng không còn vẻ đố kỵ khó coi như trước. Chỉ đơn thuần có một đoạn thời gian bên cạnh giai nhân, lòng gã hình như đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi !

Ba người đi xuyên qua rừng mai, cự ly giữa họ và Thiên Kỳ đã rút lại rất gần.

Trên khuôn mặt đẹp như ngọc của chàng trai chợt thoáng động, ánh mắt thăm dò của chàng quét về hướng ba người đang tiến lại gần.

Đột nhiên tiếng cười của thiếu nữ từ ngoài xa chừng ba trượng vang đến :

- Đồng công tử còn chưa đi à

Thanh âm vừa dứt ba người họ đã xuất hiện trước mặt Thiên Kỳ. Vẻ đố kỵ trên mặt của thiếu niên họ Lăng bây giờ lại hiện ra như trước.

Thiên Kỳ từ từ đứng lên thản nhiên:

- Chúng ta lại gặp nhau ở đây. Phải chăng chỉ là một sự ngẫu nhiên ?

Thiếu niên không hiểu ý của Thiên Kỳ vội gần giọng :

- Đường đi trong thiên hạ. người đi được người khác đi không được sao ?.

Thiếu nữ cười lên tươi vui :

- Đã tương phùng có nghĩa là hữu duyên, Đồng công tử công tử có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?

Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên khuôn mặt của thiếu niên rồi quay sang cô gái giọng nói vẫn lạnh lùng :

- Chưa phải thân quen tại hạ không dám cậy nhờ.

- Công tử không muốn cậy nhờ gì cả sao. Ví như chuyện vượt biển chẳng hạn?

Nhắc đến vấn đề này, Thiên Kỳ cảm thấy nan giải, vì bây giờ trên Mai đảo không còn ai cả. muốn vượt biển về đất liền e không phải là chuyện dễ. Vậy nên chàng còn do dự chưa biết quyết định thế nào. Thiếu nữ thấy vậy nàng lại cười trong trêu :

- Chúng tôi có một chiếc thuyền nhanh, nếu công tử muốn chúng tôi sẽ đưa công tử đến nơi nào công tử muốn.

Thiếu niên hơi khó chịu, nói :

- Sư ngạo ! Thuyền nhỏ như vậy, e không chở được thêm người đâu !

Ngũ Xảo Vân lạnh lùng xen vào :

- Có thêm dăm ba người nữa cũng chẳng sao.

Họ Lãng lại kiểm cố :

- Ngũ đại tỷ ! Như vậy đại tỷ sẽ tổn hao nhiều sức lực !

- Ngũ Xảo Vân này hôm nay may mắn được công tử để dạ quan hoài.

Giọng nói của bà ta nghe thật là châm chích. Giữa lúc hai người đang tranh luận Thiên Kỳ cũng trải qua một thoáng suy tư, rồi nói:

- Cô nương giúp tại hạ như vậy không hiểu có dụng ý gì không?

- Dụng ý thì không, song ý muốn trao đổi thì có.

- Cô nương cứ nói.

Thiếu nữ lại nhoẻn miệng cười tươi :

- Công tử có chấp thuận không?

Thiên Kỳ cười khổ:

- Tại hạ tứ cố vô thân, trên người chẳng có báu vật gì đáng giá để làm tiêu qua biển cả.

Thiếu nữ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tôi muốn cây roi ngọc bên hông công tử.

Thiên Kỳ giật thót mình, rồi kêu lớn:

- Cô nương quả có mắt tinh đời, thế nhưng cô nương lại còn chưa biết tại hạ muốn đi đâu kia mà?

- Tôi đã nói rồi, bất cứ công tử muốn đi đâu tôi đều đáp ứng.

- Nếu tôi muốn đến Cửu U đảo ?

Lời chàng như nằm ngoài ý liệu của thiếu nữ, nên nàng có vẻ trù trù chưa quyết. Lãng thiếu niên lúc này đột nhiên chen vào:

- Sư muội chúng ta không nên để mang tiếng là thất tín, hãy đưa hấn đi đi.

Thiếu nữ cười thầm trong bụng, nói:

- Chẳng phải Lãng huynh cho rằng thuyền quá nhỏ sao ?

Thiếu niên bối rối.

- Nhằm giữ chữ tín cho muội.. huynh có thể đợi ở nơi này ...

Nói xong gã lại cảm thấy bất ổn nhưng không biết phải trả lời thế nào, thiếu nữ lại cười nói:

- Vậy phiền huynh ở lại đây vậy.

Nói xong nàng quay lại phía Thiên Kỳ:

- lờng công tử, tôi chấp nhận lời yêu cầu của công tử. Bao giờ chúng ta có thể xuất phát?

Thiên Kỳ từ từ đưa tay nắm lấy cây ngọc tiên bên hông, trầm giọng:

- Ngay bây giờ

Vừa nói chàng vừa đưa thanh ngọc tiên về phía thiếu nữ. Thiếu nữ vươn tay nắm lấy thanh ngọc tiên rồi ngập ngừng hỏi:

- Thường ngày công tử quý nó lắm phải không?

- Cô nương đã yêu thích nó thì không cần phải biết thêm tại hạ đối với nó như thế nào.

Thiếu nữ mân mê cây ngọc tiên được chế tác tinh xảo trên đôi tay ngà của mình rồi tự lẩm bẩm.

- Vâng ! Tôi rất yêu quý nó.

Gã thiếu niên họ Lãng trong lòng thầm nghĩ : “Hừ, chỉ một cây roi ngọc thì đáng gì chứ trong nhà cô những món đồ quý nào thiếu thứ gì, mà món nào cũng quý hơn chiếc roi khai hàng trăm lần.” Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng bên ngoài gã không dám nói ra, ấy cũng chỉ là sợ phật lòng người đẹp. Dưới ánh nắng mai, bọn họ bốn

người bước bên nhau mặc nhiên không một lời. Hồi lâu lúc ra đến gần bờ biển, thiếu nữ mới chỉ tay nói:

- Chiếc tốc thuyền kia rồi.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì dừng chân, theo cánh tay ngọc của giai nhân chàng nhìn thấy một chiếc thuyền hoa lệ, lộng lẫy, bất giác thăm nghĩ “quả nhiên là một chiếc thuyền xa hoa”.

Chiếc thuyền dài tầm trượng, thân hẹp mũi cao, nhìn thế của nó hẵn lướt sóng rất tiện. Toàn thân thuyền sơn màu trắng muốt, khoang thuyền mái trúc khảm xà cừ lấp lánh trong thái dương tạo nên muôn sắc, cửa khoang buông rèm thiên thanh hòa quyện cùng trời nước một màu, hai cánh buồm trắng bằng sợi lụa đặc biệt được căng bằng dây chảo se bằng lụa, quả thực là một chiếc thuyền lộng lẫy chàng chưa một lần nhìn thấy. Thế nhưng một điều khiến chàng ngạc nhiên nhất vẫn là làm sao bọn người Cửu U Đảo lại không phát hiện ra nó !

Thiếu nữ liếc nhanh mắt trên khuôn mặt giờ tái xanh do mất nhiều máu của Đồng Thiên Kỳ, bất giác phương tâm cảm thấy lo lắng:

- Đồng công tử, Cửu U Đảo cách đây trên dưới chỉ trăm hải lý, cứ bằng vào tốc độ của con thuyền này mà tính thì chỉ chính ngọ là có thể đến nơi.

Đồng Thiên Kỳ tự hồ như không suy nghĩ gì thêm về ẩn ý của thiếu nữ, chỉ cười diêm nhiên nói :

- Vậy chúng ta lên đường !

Thiếu nữ đành buông tiếng thở dài nảo nuốt rồi tự mình nhảy lên thuyền trước. Tiếp đến là Đồng Thiên Kỳ và Ngũ Xảo Vân cũng theo sau lên thuyền, trên thuyền chỉ còn lại gã thiếu niên họ Lăng đứng ngó người nhìn theo.

Ngũ Xảo Vân vừa đặt chân lên thuyền liền nhanh nhẹn lui đuôi thuyền, đôi tay vận kinh lực nhấc nổi hai mái chèo, chỉ một cái khoa tay đã xoay mũi thuyền ra ngoài, lại mấy cái khoa tay nữa thì thuyền lướt sóng hướng ra hải tâm chạy vun vút, lúc này Đồng Thiên Kỳ mới nhận ra người đàn bà xấu xí này có bản lĩnh thủy công không tồi tí nào ?

Trong tiếng tiến đưa đầy quan tâm của gã thiếu niên họ Lăng đối với thiếu nữ, thì thiếu nữ ngược lại ánh mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ đầy ái ngại, lòng nàng ẩn sâu một mối lo lắng với chàng, bởi vì chính giờ phút này đây nàng đang đưa chàng đến một nơi mà xưa nay người ngoài không ai dám đặt chân đến, Cửu U Đảo !

- o O o -